

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 514/2021
18.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића, Невенке Важић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљениог АА и других, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и других, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Новице Здравковића, бранилаца окривљеног ББ, адвоката Иване Станковић и адвоката Зијадина Аземија и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Дејана Атанасовића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 45/14 од 02.03.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 211/20 од 19.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2021. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 45/14 од 02.03.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 211/20 од 19.01.2021. године и то браниоца окривљеног АА, адвоката Новице Здравковића, бранилаца окривљеног ББ, адвоката Иване Станковић и адвоката Зијадина Аземија и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Дејана Атанасовића, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, браниоца окривљеног ББ, адвоката Зијадина Аземија, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Дејана Атанасовића, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док се у преосталом делу захтеви за заштиту законитости **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 45/14 од 02.03.2020. године, ставом првим, окривљени ВВ оглашен је кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од четири месеца, и због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од пет месеци па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам месеци, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује на адреси одређеној у изреци пресуде; окривљени ББ оглашен је кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од

четири месеца, и због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од пет месеци па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам месеци, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује на адреси одређеној у изреци пресуде; окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од четири месеца, и због два кривична дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ за које му је суд утврдио казне затвора у трајању од по пет месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује, на адреси одређеној у изреци пресуде. У односу на сваког од тројице окривљених понаособ, одређено је да просторије у којима станују не смеју напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да је одређено да уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казни издржавају у заводу за извршење казне затвора. Ставом првим, окривљени ГГ оглашен је кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је, у ставу другом изреке пресуде, изречена условна осуда тако што му је суд утврдио казну затвора у трајању од четири месеца и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године не учини ново кривично дело.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 211/20 од 19.01.2021. године делимичним усвајањем жалбе окривљеног АА, његовог браниоца Новице Здравковића, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Дејана Атанасовића и бранилаца окривљеног ББ, адвоката Иване Станковић и Зијадина Аземија, преиначена је пресуда Основног суда у Врању К 45/14 од 02.03.2020. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Врању применом члана 56. став 3. и 57. став 1. тачка б) КЗ и члана 45. став 3. КЗ:

- окривљеном ВВ за кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, утврдио казну затвора у трајању од два месеца, а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, казну затвора у трајању од три месеца и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од четири месеца;

- окривљеном ББ за кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, утврдио казну затвора у трајању од два месеца, а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, казну затвора у трајању од три месеца и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од четири месеца;

- окривљеном АА за кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, утврдио казну затвора у трајању од два месеца, а за два кривична дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ казне затвора у трајању од по три месеца и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од шест месеци.

Изречене јединствене казне затвора окривљени ВВ, ББ и АА издржаваће тако што не смеју напуштати просторије у којима станују, чије адресе су наведене у изреци пресуде, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција с тим да је одређено да уколико окривљени понаособ, једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусте просторије у

којима станују, суд ће одредити да остатак казни издржавају у заводу за извршење кривичних санкција.

У осталом делу жалбе окривљених АА, његовог браниоца адвоката Новице Здравковића, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Дејана Атанасовића и бранилаца окривљеног ББ, адвоката Иване Станковић и адвоката Зијадина Аземија, одбијене су као неосноване, а првостепена пресуда, у непреиначеном делу потврђена, док су жалбе Основног јавног тужиоца у Врању и окривљеног ГГ, у целости одбијене као неосноване.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Новица Здравковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП и повреде закона из члана 74. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи у целини побијане пресуде тако што ће према окривљеном АА, на основу члана 422. тачка 2) ЗКП одбити оптужбу или га на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослободити од оптужбе или укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду;

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Ивана Станковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) у вези члана 14 КЗ и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или преиначи у целини побијане пресуде тако што ће према окривљеном ББ одбити оптужбу за кривично дело из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и ослободити га од оптужбе за кривично дело из члана 121. став 1. КЗ;

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Зијадин Аземи, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 8) и став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи у целини побијане пресуде тако што ће према окривљеном ББ одбити оптужбу;

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Дејан Атанасовић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, без предлога.

Врховни касациони суд је примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

По налажењу Врховног касационог суда неосновани су наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ којима се указује на битну

повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП истицањем да је побијаним пресудама повређено начело *ne bis in idem*.

Браниоци окривљених у захтевима наводе да је у конкретном случају реч о правноснажно пресуђеној ствари будући да је против окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД пред Прекршајним судом у Врању вођен прекршајни поступак Пр 5216/12, због прекршаја из члана 6. став 4. Закона о јавном реду и миру, који је обустављен решењем тог суда од 31.10.2014. године због наступања апсолутне застарелости за вођење прекршајног поступка. Прекршај из члана 6. став 4. Закона о јавном реду и миру и кривична дела за које су окривљени АА, ББ и ВВ правноснажно осуђени побијаним пресудама, према наводима захтева, извршени су у исто време и на истом месту, од стране истих окривљених при чему постоји подударност радњи извршења па и наступелих последица. Сходно наведеном, браниоци истичу да предметни прекршај и кривична дела за која су окривљени правноснажно осуђени побијаним пресудама, чињенично представљају један исти догађај, па су сходно одредбама члана 34. став 4. Устава Републике Србије и члана 4. Протокола 7. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, нижестепени судови били дужни да одбију оптужбу према окривљенима.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, по налажењу Врховног касационог суда, неосновани су из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји, ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву, одредбом да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Из списка предмета произлази да је пред Прекршајним судом у Врању вођен прекршајни поступак Пр 5216/12, који је покренут захтевом за покретање прекршајног поступка ПУ Врање број 1-407-00226/12 од 30.09.2012. године, против окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, због постојања основане сумње „да су дана ...2012. године, око 23,20 часова, у Врању, у улици ..., у ходнику хотела „...“, нарушили јавни ред и мир на тај начин што је дошло до вербалне расправе између ДД, ЂЂ и ЕЕ који су били на свадбеном весељу код ЖЖ са једне стране, и ЕЕ и ВВ са друге стране, којом приликом ДД удара отвореном шаком ГГ, узима стаклени предмет са водом и баца га у правцу стола где су седели ГГ, ББ, ВВ и АА са супругама и тада долази до физичког обрачуна – туче, и оваквим својим понашањем изазвали су узнемирење, негодовање и неспокојство присутних грађана, због прекршаја из члана 6. став 4. Закона о јавном реду и миру“.

Решењем Прекршајног суда у Врању Пр 5216/12 од 08.02.2013. године прекинут је прекршајни поступак Пр 5216/12 јер је за исто дело против окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД покренут кривични поступак.

Прекршајни суд у Врању је решењем Пр 5216/12 од 31.10.2014. године обуставио прекршајни поступак против наведених окривљених, због наступања апсолутне застарелости.

Из списка предмета се утврђује да су побијаном пресудом Основног суда у Врању К 45/14 од 02.03.2020. године, окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ, кривична дела за која су правноснажно осуђени извршили „дана ...2012. године, пре поноћи, у Врању, у стању урачунљивости, свесни својих дела чије су извршење хтели, у холу хотела „...“, на свадбеном весељу у присуству већег броја гостију“ чија имена су наведена у изреци, „изазивањем туче и вршењем насиља теже реметили јавни ред и мир, тако што су након вербалне расправе у сали хотела у којој је окривљени ВВ вређао оштећену – окривљену ЗЗ називајући је курвом, након што је опалио шамар оштећеној – окривљеној ЂЂ, која му је пришла да смири ситуацију и говорио оштећеном – окривљеном ЕЕ „... ћу да ти вратим упаљач“, када су оштећени – окривљени ЕЕ, ЗЗ, ЂЂ и ДД напуштали хотел „...“, у холу хотела окривљени АА и ГГ физички напали окривљеног – оштећеног ДД и ударили га више пута рукама и ногама свуда по телу и глави, а придружили су им се окривљени ББ, ВВ и ИИ, којом приликом су оштећеном ДД нанели лаку телесну повреду“ која је описана у изреци пресуде, „иако су били свесни да наведеним радњама другом могу нанети лаку телесну повреду али су олако држали да до тога неће доћи, а када се оштећена ЂЂ умешала да заштити оштећеног ДД, окривљени АА ударио је песницом у пределу носа и лица и нанео јој тешку телесну повреду носа у виду прелома носних костију и напрснућа носне преграде у крвне подливе мекоткивних структура, оштећени ЕЕ када је хтео да заштити оштећену ЂЂ и ДД, окривљени ВВ је напао оштећеног ЕЕ, повукао га је, ухватио у пределу груди и оборио га на подножју степеништа, затим га ногом на којој је имао ципелу шутирао у пределу главе, након што је оштећени ЕЕ устао и пошао према оштећеној ЂЂ и ДД, окривљени АА га је напао, повукао га с леђа, пребацио му руку преко рамена, оборио на под и задао му више удараца ногом на којој је имао ципеле у пределу главе и тела, а окривљени ББ га је нагазио на главу и држао у том положају, а затим су сва тројица наставила да га ударају, на који начин су му нанели телесне повреде у виду прелома обе доњовиличне гране са мимоилажењем преломљених крајака, прелом носних костију, прелома задњих крајака VIII и IX левог ребра, крвних подлива коже капака левог ока и слузокоже горње усне те огуљотине коже чеоног и обрвног предела лево и корена носа са десне стране, које све повреде својим збирним дејством чине тешку телесну повреду“.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП на штету окривљених обзиром да је прекршајни поступак који је вођен против окривљених прекинут због покретања кривичног поступка.

Прекршајни суд у Врању је решењем Пр 5216/12 од 08.02.2013. године прекинуо вођење прекршајног поступка против окривљених, управо због тога што је против окривљених покренут кривични поступак. Код таквог стања ствари, прекршајни поступак се наставља када престану сметње које су изазвале прекид, односно по

правноснажном окончању кривичног поступка. Међутим, прекршајни поступак у конкретном случају није настављен, већ је по сили закона, услед наступања апсолутне застарелости обустављен решењем Пр 5216/12 од 31.10.2014. године, па по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају побијаним пресудама није повређено начело *ne bis in idem*.

Бранилац окривљеног ВВ, адвокат Дејан Атанасовић, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у захтеву наводи да је против окривљених АА и ВВ, због истог догађаја, поред прекршајног поступка, вођен и кривични поступак. Према наводима захтева, против окривљених АА и ВВ пред Основним судом у Врању вођен је кривични поступак К 313/17 у ком су пресудом од 26.09.2017. године, правноснажно ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. КЗ према оштећеној ЗЗ и члановима њене породице.

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Ставом 3. истог члана, прописан је квалификован облик, који ће постојати ако је дело из става 1. овог члана учињено, између осталог, према лицу које обавља послове од јавног значаја у области информисања у вези са пословима које обавља.

Из списка предмета произлази да су пресудом Основног суда у Врању К 313/17 од 26.09.2017. године, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, окривљени АА и ВВ ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и то тако што су „дана ...2012. године, око 22 часа, у Врању, у ресторану хотела „...“, на свадбеном весељу у присуству већег броја гостију, угрозили сигурност ЗЗ, ... „...“, која обавља послове од јавног значаја у области информисања, претњама да ће напасти на живот и тело оштећене као слободног новинара истражитеља и чланова њене породице, а све у вези са новинарском професијом коју оштећена као тужилац обавља тако што су почели прво вулгарно да вређају и озбиљним претњама угрожавају“ њену сигурност „гласно коментаришући и обраћајући јој се речима „Шта ова курва са педерске телевизије мисли да је шериф у граду?“, „Ти овде можеш да снимаш само порниће“ и „Овде ти није Лазаревац, ... (начелник СУП ...) није ..., видећеш ти...!, трудећи се да она то добро чује, а све алудирајући на њено писање о неправилностима у раду СУП ..., а затим и њене сестре ЂЂ, наводећи јој „шта ти хоћеш, шетај курвешијо!, након чега су и физички напали оштећену као тужиоца и чланове њене породице и у циљу остваривања упућених претњи изазвали ГГ, ББ, ЈЈ и ИИ.....“.

По налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају, не ради се правноснажно пресуђеној ствари иако су кривични поступци пред Основним судом у Врању К 313/17 и К 45/14 вођени поводом догађаја који су одиграо у истом временском и просторном оквиру. Ово из разлога што чињенични опис кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, не садржи чињенице и радње окривљених из чињеничног описа кривичних дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и кривичних дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за која су окривљени АА и ВВ правноснажно осуђени. При томе, из изреке побијане пресуде јасно произлази да су кривична дела из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и члана 121. став 1. КЗ извршена након што је

окривљени ВВ оштећену ЗЗ вербално вређао, дакле након извршења дела за које су окривљени ослобођени од оптужбе. Према томе, како у чињеничном опису наведених кривичних дела постоје јасна одступања у погледу битних обележја дела то се по ставу Врховног касационог суда не може радити о пресуђеној ствари односно битној повреди одредби члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП на штету окривљених АА и ВВ.

Из свих изнетих разлога, наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оценио је као неосноване.

Бранилац окривљеног ББ, адвокат Зијадин Аземи, у захтеву за заштиту законитости наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП истицањем да су радње окривљеног ББ погрешно правно квалификоване као кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2 у вези става 1. КЗ. Из изреке побијане првостепене пресуде, према наводима захтева, произлази да окривљени ББ није наносио ударце оштећеном ДД, већ се само „придружио“ саокривљенима и при том ником није нанео лаку телесну повреду, па у његовим радњама, према мишљењу браниоца, нема елемената кривичног дела из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је правноснажно осуђен, већ је евентуално реч о основном облику наведеног кривичног дела из члана 344. став 1. КЗ.

Изнете наводе браниоца окривљеног ББ, адвоката Зијадина Аземија, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ чини онај ко грубим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир. Ставом 2. истог члана, прописан је квалификован облик, који ће постојати ако је дело из става 1. извршено у групи или је при извршењу дела неком лицу нанесена лака телесна повреда или је дошло до тешког понижења грађана.

Из чињеничног описа кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ описаног у ставу I изреке првостепене пресуде и на страни 8 и 9 образложења ове одлуке, произлази да су окривљени, међу којима и окривљени ББ, на свадбеном весељу у хотелу, у присуству већег броја лица, између осталог, изазвали тучу и вршили насиље према другима, међу којима и према оштећеном ДД, који је критичном приликом задобио лаку телесну повреду, на који начин су значајније угрозили спокојство грађана.

Из законског описа бића наведеног кривичног дела насилничко понашање из члана 344. КЗ произлази да његов квалификовани облик, из става 2. постоји, између осталог, када је при извршењу основног облик дела из става 1. неком лицу нанесена лака телесна повреда.

У конкретном случају, оштећеном ДД лака телесна повреда нанета је за време вршења насилничког понашања у ком је учествовао окривљени ББ, па стога бранилац окривљеног ББ неосновано истиче да се у његовим радањама стичу елементи основног облика кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд налази да се у радњама окривљеног ББ описаним у ставу I изреке првостепене пресуде, стичу законска обележја кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, због чега су неосновани наводи из захтева за заштиту законитости његовог браниоца, адвоката Зијадина Аземија, да је побијаним пресудама на штету окривљеног учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног ВВ, Дејан Атанасовић у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да је другостепени суд прекорачио оптужбу. Према наводима захтева, у изреци пресуде другостепеног суда, наводи се да је окривљени ВВ извршио „кривична дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и једно кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ“ иако му је оптужним предлогом стављено на терет извршење једног кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и једног кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване јер прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа радње извршења окривљеног, које су описане у оптужном акту, додавањем више криминалних активности, односно додавањем веће криминалне воље окривљеног, што у конкретној ситуацији, није случај.

У конкретном случају, побијаном пресудом другостепеног суда, првостепена пресуда је преиначена само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је применом одредби члана 56. став 3, 57. став 1. тачка 6) и члана 45. став 3. КЗ, другостепени суд, између осталог, окривљеном ВВ за „кривична дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом“, утврдио казну затвора у трајању од два месеца, „а због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које је такође оглашен кривим првостепеном пресудом“, казну затвора у трајању од три месеца па га је на основу члана 60. став 2. тачка 2) КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири месеца, која ће се извршити на начин одређен у изреци пресуде.

На наведени начин, окривљеном ВВ, није повећана ни криминална активност нити криминална воља, па самим тим његов положај није отежан ни у погледу правне квалификације дела нити кривичне санкције. Околност да се у другостепеној пресуди пре претходног утврђивања појединачних казни затвора за кривична дела за која је окривљени ВВ оглашен кривим, уместо у једнини, у множини наводи „кривична дела“, по налажењу Врховног касационог суда, не предствала прекорачење оптужбе већ очигледну грешку у писању пресуде у смислу члана 431. ЗКП, коју председник већа може исправити на захтев странке или по службеној дужности.

Из наведених разлога, супротни наводи захтева за заштиту браниоца окривљеног ВВ, адвоката Дејана Атанасовића, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, оцењени су као неосновани.

По налажењу Врховног касационог суда, захтеви са заштиту законитости бранилаца окривљених у преосталим деловима поднети су због разлога који не

представљају законом дозвољене разлоге због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца и/или немају прописан садржај.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. истог члана прописани су услови под којима окривљени преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то таксативним набрајањем повреда закона (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4.) које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим (другостепеним) судом.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Новица Здравковић у поднетом захтеву, иако као разлог подношења истог означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, не указује на неку од процесних ситуација прописаних одредбом члана 37. став 1. ЗКП, које представљају законом предвиђене разлоге за обавезно изузеће судије у одређеном предмету, већ истиче постојање околности које, по мишљењу одбране, изазивају сумњу у непристрасност више судија другостепеног суда, сходно члану 37. став 2. ЗКП. У истом захтеву, бранилац опредељује повреду закона из члана 74. ЗКП међутим, исту образлаже повредама закона из члана 68. став 1. тачка 3) и 4) и члана 72. став 2. тачка 3).

У истом захтеву, бранилац окривљеног АА, као разлог подношења захтева наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Међутим, наведену повреду закона образлаже наводима да није јасно на основу којих доказа је суд утврдио да је окривљени АА извршио кривична дела за која је правноснажно осуђен, доводи у питање механизам настанка повреда које је критичном приликом задобио оштећени ЕЕ, истиче да се на видео записима репродукованим на главном претресу не виде радње за које су окривљени осуђени и да оштећена ЂЂ није задобила тешку телесну повреду, већ наводи да је њена повреда носа „измишљена“ и поткрепљена лажним медицинским извештајима.

Бранилац окривљеног ББ, адвокат Ивана Станковић, као разлог подношења захтева опредељује повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) КЗ у вези члана 14) КЗ. Међутим, у захтеву оспорава узрочно-последичну везу између повреда које је задобио оштећени ЕЕ и радњи које су стављене на терет окривљеном ББ и доводи у питање његову кривицу за кривично дело из члана 121. став 1. КЗ које је извршено на штету ЕЕ. Узрочно-последичну везу између повреда које су нанете оштећеном ДД и оштећеном ЕЕ и радње за које је осуђен окривљени ВВ, „због повреде закона“ у поднетом захтеву, доводи у питање и бранилац окривљеног ВВ, адвокат Дејан Атанасовић.

Оспоравајући на изнет начин оцену доказа нижестепених судова и чињенично стање утврђено побјаним правноснажним пресудама, браниоци окривљених АА, ББ и ВВ, по налажењу Врховног касационог суда, указују на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Из захтева браниоца окривљеног ББ, адвоката Иване Станковић, у делу у ком као разлог подношења захтева наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2)

ЗКП, и садржаја захтева браниоца окривљеног ВВ, адвоката Дејана Атанасовића, произлази да браниоци сматрају да је из изреке побијане пресуде нејасно да ли су окривљени извршили кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ или кривично дело лака телесна повреда из члана 122. КЗ, односно да ли је дело извршено са умишљајем или свесним нехатом, у саизвршилаштву, у групи или појединачно. Такође, бранилац окривљеног ББ, адвокат Зијадин Аземи, у захтеву наводи да у изреци првостепене пресуде није опредељено који од окривљених и којом радњом је оштећеном ЕЕ нанео тешку телесну повреду.

Изнетим наводима, по налажењу Врховног касационог суда, браниоци окривљеног ББ и бранилац окривљеног ВВ, указују да је изрека побијане пресуде неразумљива односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Наведене повреде закона из члана 37. став 2. ЗКП, члана 68. став 1. тачка 3) и 4), члана 72. став 2. тачка 3), члана 440. ЗКП, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП као и повреде закона из члана 451., 459. и 460. ЗКП, које у захтеву наводи бранилац окривљеног ВВ, адвокат Дејан Атанасовић, нису разлози прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца, из ког разлога су, по налажењу Врховног касационог суда, захтеви бранилаца окривљених у тим деловима недозвољени.

Бранилац окривљеног ББ, адвокат Зијадин Аземи, као разлог подношења захтева за заштиту законитости опредељује али не образлаже битну повреду одредаба поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, као и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, које у захтеву нумерише али такође не образлаже бранилац окривљеног АА, адвокат Новица Здравковић.

У наведеним деловима захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених ББ и АА, немају прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже навођење конкретног разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељивање повреде због које се захтев подноси и образложење у чему се она конкретно састоји.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић